

«вихованість», «життєрадісність», «незалежність», «освіта», «чесність», «ефективність в справах». Менш виражені такі цінності, як: «самоконтроль», «терпимість», «відповідальність», «тверда воля», «сміливість у відстоюванні своєї думки», «широта поглядів», але вони дуже необхідні для реалізації себе, як особистості, в професійній діяльності. Значно менше уваги випускники приділяють «чужості» до інших людей, «високим запитам», «непримиримості до своїх недоліків та недоліків інших людей». Після проведення такого дослідження можна сказати, що романтизм молодості змінився на прагматизм дорослої людини.

Література

1. Моросанова В.И., Аронова Е.А. Самосознание и саморегуляция поведения. – М.: Изд-во «Институт психологии РАН», 2007. – 213 с.
2. Бубнова С.С. Ценностные ориентации как нелинейная система и диагностика внутриличностной неопределенности// psychol.ras.ru/conf/bubn.htm
3. Леонтьев Д.А. Методика изучения ценностных ориентаций. М., 1992.
4. Поршнева Б.Ф. Функция выбора - основа личности // Проблемы личности: материала симпозиума. М., 1969. С.344-349.
5. <http://psychology.net.ru/articles/content/1161121069.html>

ОСОБЛИВОСТІ ЦІННІСНИХ ОРІЄНТАЦІЙ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ

Василевська О., СДПУ ім. А.С.Макаренка

Сучасний вищий навчальний заклад повинен навчити особистість бути конкурентоздатною у суспільстві, виробити вміння планувати стратегію власного життя, орієнтуватись у системі найрізноманітніших суперечливих і неоднозначних цінностей. В якості одного із регуляторів поведінки і діяльності важлива роль належить ціннісним орієнтаціям людини. Особливістю психологічного підходу до вивчення ціннісно-мотиваційної проблематики є те, що цінності розглядаються крізь призму особистісного ставлення суб'єкта до навколишньої дійсності та специфіку орієнтації в ній [1].

Життєвий досвід особистості, який накопичується в індивідуальному розвитку людини, в ході взаємодії з соціальним оточенням, знаходить своє відображення в ціннісно-мотиваційній спрямованості особистості, яка не є статичним утворенням, а змінюється в ході самовдосконалення і саморозвитку людини [2].

Ціннісні орієнтації, як зазначає В.В. Столін, виступають у якості системи, що утворює особистість, і пов'язані з розвитком самосвідомості, усвідомлення становища власного „я” у системі суспільних відносин [3].

Надзвичайно актуальною проблема формування ціннісно-мотиваційної сфери стає в підготовці майбутніх педагогів, професійна діяльність яких тісно пов'язана з розвитком духовного світу учнів. Дослідження, які проводились серед студентів педагогічного університету, за допомогою методики „Ціннісні орієнтації” М. Рокича свідчать, що у студентської молоді переважає зосередженість на проблемах власного життя, зокрема в системі ранжування ідеальних цінностей домінують такі поняття як здоров'я, кохання, сім'я, матеріальне благополуччя. Загальнолюдські та духовні цінності сприймаються студентським юнацтвом як другорядні, які не відіграють в їх житті важливу роль. Ці тенденції прослідковуються у студентів різних факультетів, як у першокурсників, так і у випускників університету. Значної динаміки змін у ціннісних орієнтаціях студентства під час навчання не відбувається.

Особливості ціннісних орієнтацій студентів педагогічного університету виявили необхідність застосування в навчально-виховному процесі інноваційних педагогічних технологій, які мають в своїй основі принципи мотивації самоактуалізації особистості, індивідуально-особистісний підхід, активізацію зацікавленості юнацтва у самовдосконаленні. Такі підходи дозволять позитивно впливати на формування ціннісно-мотиваційної спрямованості студентської молоді, становленню духовних і моральних цінностей майбутніх педагогів.

Література

1. Асмолов А.Г. Психология личности. – МГУ, 1990.

2. Леонтьев А.Н. Деятельность. Сознание. Личность. — М., 1975.
3. Столин В.В. Самосознание личности. — М., 1984.

РОЛЬ МОТИВАЦИЙ В ПРОЦЕССЕ ОБУЧЕНИЯ

Нитка Р.В., аспирант СумГУ

Один из важнейших видов мотивации труда студентов - это мотивация достижения успеха. Мотив достижения как устойчивая характеристика личности впервые был выделен Г. Мюрреем и понимался как устойчивое стремление сделать что-то быстро и хорошо, достичь определенного уровня в каком-либо деле. В процессе дальнейших исследований этого мотива такими учеными как Д. Мак-Клелланд и Х.Хекхаузен были выявлены две независимые мотивационные тенденции: стремление к успеху и стремление избежать неудачи. Мотив достижения в данном случае показывает, насколько человек стремится к повышению уровня своих возможностей. [1] В отечественной психологии мотивация достижения, а также тесно связанная с ней тема уровня притязаний исследовалась такими специалистами, как М. Ш. Магомед-Эминов, Т. В. Корнилова, И. М. Палей и многими другими.[2]

Н. И. Конюхов определяет мотивацию достижения как выработанный в психике механизм, действующий по формуле: мотив «жажда успеха» — активность — цель — «достижение успеха». Для личности, с преобладанием мотивации избегания неудач, главное не допустить ошибки, избежать неудачи, даже ценой сильной трансформации первоначальной, главной цели, её полного или частичного недостижения. [3]

Согласно Х. Хекхаузену, мотивация достижения может быть определена как попытка увеличить или сохранить максимально высокими способности человека ко всем видам деятельности, к которым могут быть применены критерии успешности. Она подталкивает человека к «естественному» результату ряда связанных друг с другом действий. Предполагается четкая последовательность серии действий, производимых одно за другим. Для мотивации достижения характерен постоянный пересмотр целей. [4]